CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

CORABIA CU PERLE DIN OSAKA

No 11

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CORABIA CU PERLE DIN OSAKA

Nr. 11

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul

noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Corabia cu perle din Osaka

Capitolul 1
Goana după perle

Bill Gazon se deşteptă după o noapte foarte neliniştită, se apropiă de fereastră şi se uită afară la activitatea oraşului trezit de
mult la vieaţă. Se simţea apăsat de griji şi mereu se ivea imensă, copleşitoare, aceeaşi întrebare ”Ce-i de făcut ?" O întrebare care
scobora nivelul curajului până la zero, lăsând, în schimb, să crească, nestingherită desnădejdea.

După atâtea investigaţii, un singur lucru aflase despre sora sa Thea: că locuia în Japonia, fiind undeva sechestrată. Dar unde? Iată o problemă a cărei soluţie o dorea. Deşi consulul îi făgăduise să-i ajute la căutarea surorii sale, neliniştea însă nu-i da răgaz. Dar cum să pornească acţiunea şi în ce direcţie ?

Nu-i rămânea altă decât să aştepte până norocul îi va da vreun indiciu aşa cum îl sfătuise consulul. Aşteptarea însă costă parale şi el n'avea nimic.

Se impunea, deci, să capete de lucru, ca să poată trăi, dar se convinsese în deajuns ce însemnează pentru un European să caute de lucru, pe vremea asta, în Asia.

Numărul şomerilor era aci mai mare ca oriunde. Cu miile hoinăreau pe stradă. Şi nicio statistică nu indica numărul lor. Iar acum voia el. ca străin să capete de lucru aci. Slabă nădejde!

Nu trebuia însă să piardă curajul, dacă nu ţinea să se recu-noască dela început bătut.

Dacă-i slăbea curajul, apoi era toiul pierdut.

Şi cum se îmbrăca de ieşire, îşi tot frământa mintea cam pe unde ar fi mai bine să se adreseze spre a-şi face un rost de câştig. Când să-şi pue pălăria, cineva bătu în uşa camerei.

Strigă ‚Intră!", curios cine să-l viziteze la o oră aşa de timpurie. Şi apăru un tip de uriaş blond, pe care-l recunoscu imediat că e de prin ţările baltice.

- Bună ziua ! Mă recomand Martin Langer. Aş dori să vor-besc cu domnul Gazon. Am nimerit bine ?

- Eu sunt acela. Ce-mi procură onoarea vizitei dumneavoas-tră ?

- M'a trimis consulul norvegian la dumneata dar, precum văd, eşti gata dsă ieşi şi nu vreau să te reţiu;

Bill Cazon îşi lămuri mosafirul că n'are nimic urgent şî-l pofti să şeadă. Langer îi înmână o scrisoare, pe care el o desfăcu pe dată.

Era dela consul şi glăsuia astfel :

Dragă domnule

Domnul Langer, un cunoscut negustor de pietre preţioase şi perle, mi-a spus că are nevoie de un om, în care să se poată încrede necondoţionat. M'am gândit la dumneata şi-i te-am recomandat călduros.

Socot foarte nimerit să primeşti, deoarece vei rămâne în Japonia, sau cel puţin în preajma ei, având ,în momentul acesta putinţa să îţi cauţi în linişte surioara.

Te salut. Al Dumitale.....

Bill Gazon cât pe aci să dea un chiot de bucurie. Cu câteva minute mai înainte, se ciorovăise cu soarta, iar acum iată că-i se îndeplineau toate dorinţele dintr'odată. Rugă doar pe domnul Langer să-i expuie mai amănunţit în ce ar consta atribuţiile sale.

- După câte mi-a povestit domnul consul, ai mai lucrat în Agra în branşa aceasta; ai dar oarecari cunoştinţe în materie, ceea ce
mi-e foarte bine venit. Eu mă îndeletnicesc în cea mai mare parte cu negoţul de perle, în care scop am două corăbii proprii. Deoarece anul acesta am arendat dela guvern, în Ceylon, bancuri de scoici cu mărgăritare – acolo ele aparţin exclusiv Coroanei engleze - şi vreau să supraveghez eu însumi lucrările, dumneata ai să pleci cu a doua corabie pentru mine, la Celebes, unde să cumperi, în numele meu, perle, dela scafandrii şi negustorii de acolo. Dacă te hotărăşti să intri în serviciul meu, putem încheie contractul în biroul meu. Îţi ofer leafă fixă şi participare la beneficii.

Fireşte, Bill Gazon acceptă fără şovăire. Cu oferta aceasta, se apropia cu un pas mare de ţelul său; putea, cu câştigul ce-i va pica, să
continuie a-şi căuta sul'lioara.. De cum o avea bani în buzunar, îi va fi uşor să învingă multe obstacole. Consulul îl îndatorase ·foarte
mult, recomandându-l domnului Langer.

Avea de acum o grijă mai puţin şi munca îl va consola de unele clipe triste.

Însoţi imediat pe negustorul de perle în biroul acestuia, unde încheiară contractul.

Domnul Langer îl iniţiă în meşteşugul de a deosebi perlele după valoare, dându-i tot felul de poveţi bune.

- În primul rând, domnule Gazon, în afacerea asta trebue să fii veşnic calm, să te obişnuieşti cu gândul că trebue să tratezi cu un negustor două sau chiar mai multe zile pentru câteva perle. Începi întâi discuţia asupra vremii, laudă-i apoi strămoşii precum şi pe el şi înţelepciunea lui şi dacă are băieţi, laudă-i şi pe ei. Aci în Asia să nu întrebi însă pe nimeni despre nevastă şi fete, căci, dacă o faci, e cea mai mare necuviinţă şi insultă. Şi acum, te rog, rezolvă repede trebu-rile ce le mai ai pe aci, căci vom pleca astăseară împreună la Osaka, unde se află corabia destinată dumitale.

Plin de bucurie, Bill Gazon se 'napoie la hotel, ca să-şi facă bagajul.

Pe când era ocupat cu treaba aceasta, numai ce-şi zise: uite cerceii, cele două bilete şi scrisoarea surorii sale ! Ce uşor nu s'ar
putea întâmpla să piardă aceste semne ce-l duseseră pe urma ei! Cel mai bine era să le dea în păstrarea consulului.

Acesta se declară gata să 1e ţie la dânsul ; ba-i ceru şi foto-grafia Theei, spre a dispune să se reproducă în mai multe exemplare,
fiind, astfel, mai uşor agenţilor şi prietenilor consulului să recun-oască pe surioara dispărută.

Şi, astfel, Bill Gazon se despărţi de Tokyo, plecînd seara, cu noul său patronla Osaka. Fu o călătorie lungă cu trenul, în timpul nopţii, la sfârşit, disdedimineaţă ajunseră la destinaţie, spre a merge imediat în port şi a se urca pe bordul corăbiei.

Negustorul de perle recomandă pe Bill Gazon, echipajului, în majoritate Malaiezi, oameni cu figuri senine în cari te puteai încrede.

-Sunt oamenii mei cei mai buni şi-i am de ani de zile în servi-ciul meu. Te poţi pe deplin bizui pe dânşii,

fii însă atent la ce-ti spun ! Perlele vin iarăşi la modă şi, fireşte, nimeni nu vrea să piardă con-junctura favorabilă. Te vei izbi, deci, de o concurenţă puternică şi aci în Asia, recurge, adesea, la mijloace brutale. Mă 'nţelegi, cred ?

Bill Gazon râse; nu-i era lui frică. Luă dar banii destinaţi cumpărării, precum şi punguliţele de piele în cari urmau să se păstreze perlele. Domnul Langer se despărţi cu multă încredere de tânărul său agent, îmbarcându-se imediat pe un vapor care să-l ducă la Ceylon.

Deoarece echipajul corăbiei mai avea de adus apă de băut şi alimente pe bord şi plecarea era fixată pentru după-amiază, Bill Gazon ascunse banii în cabina amenajată special pentru dînsul şi coborî pe uscat, spre a se plimba prin Osaka. În oraşul acesta, vechea Japonie e mult mai temeinic reprezentată ca în Tokio şi el ţinea să nu scape prilejul de a-şi îmbogăţi cunoştinţele, animat şi de spe-ranţa că, poate, soarta 1-ar favoriza, făcându-l să 'ntâlnească pe sora sa. Şi, cum hoinărea pe străzi1e şi ulicioarele acestui vechiu oraş, constată, deodată, că e urmărit, fără ca să poată însă spune precis de cine.

Un sentiment inexplicabil de nesiguranţă îl năpădi. Se în-toarse; dar, fireşte, nu putu descoperi, în şuvoiul acela de oameni, pe niciun urmăritor, Şi, totuşi, senzaţia se mentinea.

Se hotărî, în consecinţă, să se 'napoieze la iuţeală pe bord. Care însă nu-i fu spaima, observând că s'a rătăcit de tot ?

Totuşi, nu-şi pierdu curajul, căci marea era spre Vest, aşa că tot acolo trebuia să fie şi portul.

Apucă în direcţia aceea, străbătând nişte uliţe prea puţin frecventate, trecând pe lângă colibe vechi, dărăpănate şi mormane de moloz.

Din când în când, se uita înapoi, fără însă să zărească vreun urmăritor.

Şi, cum păşea aşa, voiniceşte, văzu la piciorele sale strălucind ceva şi se aplecă să examineze mai de aproape obiectul. În aceeaşi clipă, un cuţit sbură pe deasupra capului înfigându-se în uşa unei vechi colibe.

Sări, speriat, într'o parte şi privi în juru-i, dar nu putu zări pe misteriosul care aruncase cuţitul. Până să-şi dea seamă ce se întâm-plă, sbură pe lângă obrazul său al doilea cuţit, îi atise urechea şi se înfipse, cu un şuier, în perete.

In aceeaşi clipă, un cuţit sbură pe deasupra capului său, înfigându-se în uşa unei vechi colibe. (Vezi pagina 12)

De astădată însă, i se păru că a zărit mâna pînditorului după un gard putrezit.

Fără să stea mult pe gânduri, scoase browning-ul şi trase în direcţiunea aceea.

Un al treilea cuţit fu răspunsul.

Bill Gazon se putu feri cu mare greutate. Răbdarea-i însă era pe sfârşite, aşa că trase de două-trei ori spre punctul unde văzuse răsărind mâna suspectă. Rezultatul fu că un Japonez sări afară de după gard, pe un morman de molos, dispărând după colţul unei
case. Bill Gazon profită de acest moment ca să părăsescă şi el fuga locul periculos.

În drumul spre port, se întrebă din ordinul cui urma să fie expediat în împărăţia cerurilor. Era cumva concurenţa sau atacul
pornea din altă parte ?

Ce prostie că nu luase la dânsul niciunul din cuţite, aci, în Asia, fiind obiceiul ca toţi să-şi sape pe arme câte un semn distinctiv.
Şi poate că acest semn i-ar fi indicat o cale care să-l ducă la ţintă.

Orice reflexii erau acum de prisos. Principalul era ca să ajungă cât mai repede pe corabie. Dacă n'ar fi fost legat printr'un contract, apoi ar fi urmărit pe Japonez, ca să-i ceară socoteală. Aşa însă, n'avea timp de cercetări.

Îşi iuţi paşii.

Ajunse în sfârşit în port.

Se opri o clipă de se uită în juru-i, dar nici aci nu descoperi vreun urmăritor. Eh, pe corabie, printre oamenii săi, va fi în sigu-ranţă! Osaka se dezvăluise reepede ca un oraş urâcios.

N'ajunse bine în mijlocul punţii ce ducea la corabie, când un japonez care purta insigna castei luptătorilor se apropie de podeţ
şi încercă să-l întoarcă. Bill Gazon, care habar n'avea de nimic, căzu de pe scândură din cauza smuciturii brusce, dar tot se putu apuca de ea, astfel că plutea în aer, deasupra apei.

Japonezul se repezi într'acolo, de lovi cu piciorele în mâinile lui Bill Gazou, ca acesta să-şi dea drumul şi să cadă în apă.

Bill îşi dete pe deplin seamă de primejdia în care plutea şi strigă ajutor.

Atrase astfel atenţiunea echipajului, care veni pe punte. Toţi înţeleseră pe dată ce s'a uneltit şi alergară în ajutorul lui Bill Gazon.

Japonezul însă dispăruse fulgerător în furnicarul din port.

Bill Gazon zori echipajul la treabă .. .nu că se temea, dar îi se încredinţase un avut străin şi ţinea să nu-l expuie în vreun pericol, mai ales că nu sezisa încă rostul acestei întâmplări.

În curând, pânzele fâlfâiră în vânt. Corabia luă cursul spre Celebes: o călătorie pe mare, de o zi înteagă. adeseori întreruptă de lipsa vântului.

Capitolul 2
Jefuit

Pe tot drumul, Bill Gazon observă că vasul era urmărit de alte corăbii. În deosebi, una care părea să aibă personal numeros îl urmă
chiar pe dâra de apă lăsată de el. Bill Gazon chemă pe căpitan, un Malaiez cu pielea mai puţin bronzată.

- De ce ne urmăresc vasele acelea ?

- O, sir, foarte simplu! Mister Langer e cunoscut ca bun cumpărător şi vor să-ţi puie beţe 'n roate, în calitatea dumitale de trimis al patronului. N'o să prea ai muncă uşoară. Bill Gazon fluieră printre dinţi. Asta era, vasăzică, pricina ! Concurenţa umbla să-l
sâcâie. Ci las'că se scutură e1 de inoportunii ăştia !

Porunci căpitanului să schimbe cursul şi să execute un simulacru de manevră. În acelaşi timp, nu slăbea din ochi corabia urmăritoare, careî însă continuă să se ţie după ei.

In acelaşi timp, nu slăbea din ochi corabia urmăritoare, care însă continuă să se ţie după ei. (Vezi pagina 16).

Trebuia deci să născocească alt mijloc.

Dispuse să se reia vechiul curs încercând să câştige în dist-anţă.

Nici aceasta nu reuşi.

Ia vântul slab ce sufla, pânzele atîrnau moi pe catarge, iar corăbiile înaintau foarte încet, aşa că distanţa nu se mărea.

În sfârşit, se ivi insula Celebes, cea de o formă atât de minu-nată. Bill Gazon lăsă ancora în Makassar şi coborî pe uscat.

De acum începea misiunea-i propriu zisă să cumpere perle, aducând acasă marfă cât mai superioară ... aşa dar o treabă nu tocmai uşoară. Era însă hotărît să depuie toată conştiinciozitatea întru mulţu-mirea patronului său.

Pentru prima oară în viaţă se indeletnicea cu cumpărări într'o branşă care cere multă iscusinţă şi cunoştinţe.

Colindă străzile acestui oraş caracteristic, uitându-se scrutător la negustorii de perle, cari, în faţa caselor lor, se sileau să găurească perlele cu sfredel străvechiu, dar pe care-l mânuiau cu o îndemânare extraordinară. În cea mai mare parte erau Arabi sau Chinezi, indige-nii servind aprope numai ca scafandri.

Ce păcat, cugetă Bi1l Gazon, că insularii ăştia, cari nu sunt lipsiţi de inteligenţă, nu pricep să-şi exploateze singuri bogăţia ţării lor!

Găsi la un bătrân musulman câteva perle de o frumuseţe excepţională şi de o mărime egală. Calitatea aceasta din urmă a perlelor sporeşte colosal valoarea lor. De aceea şi sunt aşa de scumpe colierele de perle.

Se opri şi se uită cu viu interes la bătrîn, care era foarte adâncit în lucrul său.

Î1 salută şi-i vorbi despre vreme. Bătrânul îl ascultă un timp în tăcere şi, apoi abia îi dete răspunsuri monosilabice. Când însă Bill
Gazon îşi exprimă admiraţia asupra îndemânării mâinilor lui şi a siguranţei cu care asorta perlele, moşneagul îi povesti, zâmbind,
despre munca sa, arătându-i perle şi mai frumoase.

El însă continuă, nestânjenit, să-l laude numai pe dânsul fără să pomenească de intenţia sa de a cumpăra perle, urmând, întru aceasta, sfatul domnului Langer.

In cele din urmă bătrânul îi oferi câteva spre vânzare, dar Bill mai vorbi multă vreme verzi şi uscate, până când în sfârşit, să alune-ce la capitolul tranzactiilor.

Când ziua se apropia de sfârşit, Bill Gazon dobândise un mare număr de perle, rupând din preţ câteva sute de rupii. Se înapoiă încântat la corabie.

Fusese un început bun.

Şi, astfel, trecu zi de zi, e drept nu întotdeauna aşa de repede ca cea dintâi dar era mulţumit de rezultat şi-şi socotea în minte
cam iar pica şi lui din afacerea aceasta.

Fiind sătul de clătinatul corăbiei, se instalase într'un han care purta mîndra denumire de ,,hotel" şi rămânea şi noaptea în oraş.

Când însă se trezi, într'o dimineaţă, constată că-i lipsesc atât punga cu perle, cât şi portofelul cu bani. Nu-şi credea ochilor, aşa
Că tot căuta sub perne, unde ascundea peste noapte totul. Sforţările-i fură zadarnice. Atât perlele cât şi banii dispăruseră.

Nu se putea de fel dumiri.

Dacă un hoţ va fi pătruns în odaie, apoi ar fi trebuit să dea mai întâi de o parte reţeaua dela pat, care apără de ţânţari, şi să tragă de sub perne punga, ceea ce nu s'ar fi putut fără ca el să nu observe. Şi, totuşi, aşa trebue să se fi întâmplat.

Fusese jefuit.

Se bătu cu mâinile peste cap. Ce era de făcut ? Ce va spune patronul său ? Îi va da crezare?

De ce nu rămăsese în corabie? N'avea să cadă bănuiala asupra sa? Şezu pe pat, îşi muşcă buzele şi cătă ţintă în pământ. Gândurile-i năvăleau potop prin creier.

Era dezorientat. Cum să-şi recupereze avutul? Să facă plan-gere la poliţie? Ar fi fost absurd. În tămbălăul cu care ar proceda poliţia, hoţul ar avea vreme so şteargă.

Şi, totuşi, trebuia să aibă din nou perlele şi banii căci altfel, nu se putea prezenta în faţa patronului său.

Îşi aprinse o ţigară şi încercă să-şi puie ordine în gânduri. Aici nu încăpea să se lase pradă disperării. Avea timp câteva zile să
caute pe hoţ.

Furtişagul se comisese peste noapte, aşa că răufăcătorul nu va fi fiind prea departe, dacă nu cumva nu s'o fi adăpostind chiar în
Oraş. Trebuia neapărat să-l găsească şi să-i dea prada înapoi.

Şi, ca şi cum nu-i s'ar fi întâmplat nicio nenorocire, plecă de acasă linistit, hoinărind, ca de obiceiu, pe străzi şi lunecându-şi ochii
pretutindeni.

În curând însă-şi spuse că pribegitul acesta n'are niciun rost, întrucât cu siguranţă că hoţul n'o să-şi puie la vedere cele ce furase.
Era mai de crezut că l-ar putea prinde în vreo spelunca unde se serveşte rachiu de orez şi ... opiu.

Intră într-un astfel de local, unde-l întâmpină o duhoare oribilă.

O împestriţătură de neamuri sta ghemuită lângă nişte mese scunde. Afară de indigeni, erau acolo Chinezi, Indieni, Negri şi Metişi şi câţiva Albi stingheri. Toţi cei cari nu se îmbătaseră încă jucau de zor zaruri, perzând ceea ce câştigaseră prin muncă grea sau dobândiseră prin furtişaguri.

Bill Gazon se apropiă de tejghea şi ceru un whisky, dar abia de sorbi din băutura servită, căci era curat spirt denaturat. Îşi lunecă ochii, căutător, peste cei prezenţi: drojdia societăţii.

Deodată, îşi aţinti privirea asupra unui Japonez pitit într'un colţ. Unde mai văzuse pe omul acesta?

Pentru un European, e aproape o imposibilitate să deose-bească feţele galbene, cari se aseamănă între ele ca ouăle de găină. Trebue însă să fi văzut cândva pe omul acesta. Îşi încordă memoria. Cine o fi?

A, luptătorul şi aruncătorul de cuţite din Osaka!

Într'adevăr acela era. Purta şi aci cu mândrie insigna castei sale.

O neliniştite năpraznică cuprinse pe Bill Gazon.. Japonezul atentase la viaţa sa în Osaka şi, dacă se afla acum în Celebes, desigur
că nu era o operă a întâmplării. El trebue să fi fost hoţul.

Bill Gazon îşi aminti şi de urmărirea de pe mare. Nu era la mijloc o coincidenţă? Japonezul nu-l doborîse în Osaka şi, fără îndoială, venise după el.

În Japonia, luptătorii câştigă adesea averi mari, aşa că nu stârneşte mirare dacă posedă o corabie. În mintea lui Bill Gazon se întărea tot mai mult bănuiala că luptătorul este hoţul.

Îşi tot frământa creierii cum să dobândească certitudine. Nu putea acuza direct, fără vreo dovadă.

Avea s'o capete mai de grabă decât spera. Japonezul, care se îmbătase puţin, scoase din brâu-i larg punga cu perle a lui Bill Gazon, precum şi portofelul cu bani, desfătându-se la vederea lor.

- Hoţ mizerabil ! - strigă Bill Gazon, pierzându-şi stăpânirea de sine.

Şi, din câteva salturi, sări la Japonez, îi smulse punga şi portofelul şi-1 pocni cu putere.

Luptătorul se împletici şî căzu lat la pământ. Dar imediat îi se risipi beţia. Se uită, cu figura contractată de furie la agresor şi recunoscu pe Bill gazon.

Acesta se grăbi să-şi ascundă în buzunar avutul recăpătat, căutând să ajungă la ieşire, dar luptătorul se adresă către ceilalţi clienţi ai localului spunându-le ceva într'un jargon întrebuinţat de insularii cari circulă pe oceanul Pacific, azvâr1ndu-se el însuşi asupra lui Bill Gazon. Acesta prevăzuse atacul, aşa că-i trânti în cap un scaun din cele joase.

Între acestea însă, ceilalţi indivizi îi baricadaseră ieşirea şi, atunci, el ridică pe sus una din mesele scunde, de toate paharele,

sticlele şi banii căzură, zângănind, la pământ şi o trânti în capetele noilor săi agresori. Toţi se risipiră, urlând şi făcând spume la gură.

Luptătorul îi aţâţă din nou şi, ca o haită setoasă de sânge, derbedeii tăbăriră pe Bill Gazon.

El îi tot pocnea în scăfârlie; îşi da însă seamă că nu va putea rezista mult. O luptă disperată ! Adversarii erau în număr prea mare. Şi atunci el se gândi să recurgă la o stratagemă şi o găsi în curâud.

Îşi croi încă odată puţin loc şi, apucând o cutie de tinichea cu nişte boia, de care se servesc cheflii ca să dea aromă mâncărilor şi băuturilor, o svârli în ochii agresorilor.

Aceştia se retraseră scâncind. El şi credea că a câştigat parti-da şi deschidea uşa, când un cuţit îi trecu prin mânecă, prinzând-o de
uşă. Se smulse însă, fără să-şi cruţe gherocul, şi căzu în genunchi.

Făcuse tocmai la timp mişcarea, căci un al doilea cuţit şi vâjâi deasupra lui.

Scoase atunci arma şi o descărcă asupra Japonezului, care se ascunse după tejghea. Bill Gazon profită de acest moment şi ieşi,
trântind uşa, proptind, totdeodată, de ea, un stâlp. Apoi o luă de vale pe stradă, spre port.

Ajuns pe bordul corăbiei, chemă pe căpitan.

- Sunt toti oamenii aci ?'

-Yes, sir.

- Porunceşte dar să se tragă imediat sus puntea şi să se ridice ancora. Trebuie să luăm încă astăzi largul mării.

-All right !

Ajuns în cabina sa, Bill Gazon respiră uşurat. Îşi numără la iuţeală perlele şi banii. Nu lipsea nimic. Ce noroc pe el că descope-rise aşa de repede pe hoţ ! Scăpase de grija aceasta. Aci, pe corabie, perlele şi banii erau în siguranţă.

Ce are aface că se înapoia acasă cu câteva zile mai de vreme şi nu cheltuise toţi banii pe perle ! Se putea declara şi aşa destul de
mulţumit de rezultat şi era recunoscător soartei că actitatea sa găsise un "happy end".

Aşa dar, la iuţeală acasă !

Nu ridicaseră bine marinarii ancora şi o săgeată sburătă de pe mal, împlântându-se, cu vârfu-i, în catargul din mijloc. De coada
sbârnâitoare era legat un bilet.

Căpitanul trimise imediat după Bill Gazon, predându-i răvaşul sosit pe o cale aşa de neobişnuită. Bill Gazon desfăcu peticul de hârtie şi ercă să descifreze misiva.

- "Ne mai întâlnim noi !" - citi Bill Gazon.

Un avertisment deci.

- Căpitane, nu văzuşi cine a slobozit săgeata?

- Nu, sir. Tărmul e acoperit de prea mulţi palmieri.

Bill Gazon râse încet. Ştia el dela cine provine ameninţarea asta. I-o trimisese hoţul demacat. Eh, nu se temea el! Nutrea doar o singură dorinţă: să înmâneze cât mai repede avutul ce-i se încre-dinţase. Era de sine înţeles că hoţul va căuta să-şi puie ameninţarea
în aplicare.

Capitolul 3
Luptătorul din Osaka

Reîntoarcerea acasă fu favorizată de vânt. Sufla o boare răco-roasă, care umfla pânzele, mânând uşor corabia. Bill Gazon era vesel de aceasta. În curând

avea să predea avutul ce-i se încredinţase. În acelaşi timp se gândea la sora sa Thea.

Ce ştire avea să-i dea consulul când va vorbi iarăşi cu dânsul? Se va fi găsit, în sfârşit, o nouă urmă a Theei sau trebuia să pluteas-că încă în tenebre?

Îl consuma grija de sora sa.

Într'o noapte, pe când căldura îţi făcea insuportabilă şederea în cabină şi el ceru să-i se atârne pe punte un hamac, o corabie trecu foarte aproape de a lor. Părea bine echipată, întinsese toate pânzele şi mergea mai repede decât cealaltă.

Se uită după ea. Răsărise din întuneric ca un vas-fantomă şi dispăru iarăşi în noapte. De unde venea şi unde se ducea ?

Nu era însă dispus acum de şarade, simţindu-se obosit de căldură şi voind să doarmă puţin.

După câteva zile de călătorie fericită, corabia intră în portul Osaka. Bill Gazon coborî pe uscat, ca să întrebe la oficiul poştal din port de n'au sosit cumva scrisori pentru dînsul.

Nimic!

Domnul Langer pe semne că nu se înapoiase încă şi nu-i lăsase nici niscai instrucţiuni. Bill Gazon trebuia să aştepte până va veni vreo scrisoare. Rămase pe corabie, dispunînd ca să se arunce ancora ceva mai departe de cheiu, ţinând să fie prudent cît timp avea încă în păstrare perlele şi banii. Se învătase minte, după păţania din Celebes. Totdeodată era curios dacă luptătorul îşi va pune în aplicare amenin-ţarea. Cunoştea Asia în deajuns ca să ştie că luptătorul îşi va răzbuna înfrângerea suferită la celebes. Îl pândea ura asiatică aşa cum înflo-reşte numai sub această climă.

Nu se temea însă. Cunoştea primejdia ce-l ameninţa şi tocmai aceasta îi reda vechea siguranţă. Nu e atât de greu să lupţi cu oamenii cât cu soarta nesigură.

Şi, cum se uita neliniştit la mişuiala din port, o luntre se apropiă de corabie. Cei pe cari îi purta, nişte japonezi, îl chemară.

El le răspunse:

- Ce poftiţi? Vorbiţi, dar rămâneţi în barcă!

- Dumneta eşti mister Gazon, reprezentantul lui mister l.anger?

- Yes, eu sunt acela.

- Să vii atunci îndată la dumnelui şi să aduci totul cu dumneata.

Bill Gazon stete pe gânduri. De ce nu venea Langer în persoană ? Nu era cumva o cursă nouă ? N'avea încredere în individul galben şi pe bună dreptate. Prea multă necinste întâm-pinase.

- De ce nu vine singur mister Langer ?

- O, a fost atacat şi rănit şi zace acasă !

Bill Gazon rămase uimit. Să se fi întâmplat patronului său ceva identic cu ceea ce suferise el ? Ei bine, va vedea el ce este !

Era gatan să scoată din cabină perlele şi bani, când se răzgândi, năpădit de o presinţire neagră.

Simţea în buzunar răvaşul cu ameninţarea luptătorului. Ascunse deci perlele şi banii în vechiul loc. Putea doar să predea socoteala şi mai târziu şi, în orice caz, frica păzeşte pepenii.

Chemă pe căpitan.

- Uite, mă duc iarăşi în oraş. Dumneata îmi garantezi că niciun străin nu se va sui pe bord. Fii atent şi bagă bine de seamă!

După aceea, se urcă în luntre, lăsândn-se condus de Japo-nezul pe care unul îl indicase ca find servitor al domnului Langer şi, punând piciorul pe mal, îl însoţi spre casa unde s'ar fi aflând patronul său. Era o clădire cu două etaje, de cărămizi, într'un stil ce înrudea două continente. În antreu servitorul rugă pe Bill Gazon să aştepte puţin, să-1 anunţe mai întâi.

Tânărul se adânci în contemplarea unei statuiete sculptată din lemn de trandafir şi reprezentând pe Buda. Deodată o mână-i se puse pe umăr. Se întoarse şi ... se pomeni în faţa luptătorului din Osaka, care se desfătă la înmărmurirea lui.

- Veneticule, 1e-am tras pe sfoară, dar corabia mea umblă ca smeul nu ca hodoroaga ta de ladă. Dă încoa perlele! Altfel, nu mai ieşi din casa asta

Bill Gazon îşi aminti imediat de corabia care trecuse îutr'o noapte pe lângă a sa. Era proprietatea luptătorului, îl urmărise şi o luase înainte.

Bill Gazon picase într'o cursă periculoasă Ce bine că lăsase perlele la bord!

-Vii prea tâtziu, nu mai am perlele.

Luptătorul spumega de furie şi, până să prindă de veste Bill Gazon, îl înşfăcă strângându-l la piept ca un pachet neânsufleţit, tot scotocindu-i cu mâna dreaptă prin buzunare. Negăsind însă perlele îl

Deodată, o mână-i se puse pe umăr. Se întoarse ... se pomeni în faţa luptătorului din Osaka. (Vezi pagina 3?).

culcă la pământ.

- Cu toate astea, tot trebuie să mori, fiindcă mai avem o socoteală.

- Şi trebue numaidecăt?

Bill Gazon auzise adeseori ameninţarea aceasta, acre nu însemna pentru el nimic alta decât să fie atent. Tresări doar, fiindcă luptătorul vorbise despre altă “socoteala”.

Din ordinul cui urma să se săvârşească crima? Nu cumva dintr’a celui care răpise pe sora sa Thea ? Dacă nu reuşea să sacpe apoi era şi ea pierdută pentru totdeauna şi mama lor va rămâne fără niciun copil. Căută o soluţie.

N'avu însă vreme să reflecteze mult. Luptătorul îl apucă de umăr şi-1 urcă cu forţa pe o scară, introducându-l într-o cameră mare goală.

Lângă un perete se înălţa doar o scândură mare prevăzută cu nişte curele, astfel că cineva putea fi perfect legat de ele. La vreo ze-ce paşi de acolo, o mulţime de cuţite cu vârf erau înşirate pe o măsuţă.

Bill Gazon îşi dete imediat seamă de rostul acestei rânduieli, dar nu era de loc dispus să servească drept ţintă vie. Dacă până acum lăsase toate în voia lor, apoi acum se trezi într'însul instinctul de conservare.

Luptătorul, bizuindu-se pe forţa sa, credea că o s'o isprăvească uşor cu el şi-1 duse 1a scândură. Bill Gazon îi ghicea intenţia şi, dacă nu voia să piardă orice perspectivă de salvare, apoi nu trebuia nici să se lase legat. Şi, cum luptătorul puse mâna pe curele, Bill Gazon ţinti bine şi îi trase un swing la carotidă. Surprins de straşnica lovitură, luptătorul se împletici şi se prăbuşi lângă scân-dură.

Bill Gazon se repezi la măsută şi luând cuţitele, al căror efect teribil îl cunoştea, când erau mânuite de o mână exercitată, le aruncă
pe fereastră afară. Apoi dete fuga la uşă, ca să iasă din vizuina ucigaşului.

Era încuiată. Bătu şi se opinti în ea, dar fără folos. Era prins ca într'o căpcană. Uşa rezista tuturor sforţărilor sale.

Între atâtea, luptătorul îşi revenise şi se năpusti asupra lui Bill Gazon.

O goană sălbatecă începu în cameră. Bill Gazon ştia prea bine că va fi biruit de forţa brutală a luptătorului, în cazul că nu va găsi niciun mijloc să scape.

Se strecură cu îndemânare de sub atacurile Japonezului, care-1 urmărea gâfâind şi încercând să-l înghesuie într'un colţ, ca apoi să-l sugrume. Îi scăpa însă mereu.

E drept că luptătorul era infinit superior lui Bill Gazon, din punctul de vedere al raportului de forţe, dar acesta era, în schimb, înzestrat cu rezistenţă şi iscusinţă mai mare.

Luptătorul începu să obosească de atâta alergătură. Bill Gazon căuta necontenit o ieşire. Camera n'avea decât o uşă, dar care
era încuiată. Afară de aceasta, Japonezul avea, de sigur, ajutoare în casă.

Rămânea încă un singur drum: fereastra. Era o încercare îndrăzneaţă şi, totuşi, trebuia s'o rişte. Nu era în joc numai vieaţa sa, ci şi libertatea surorii sale iubite.

Dacă era aci învins ţi.ţi pierdea vieaţa cine avea sa libereze pe Thea din mâinile celor cari o răpiseră ?

Din ce în ce, se lămurea tăt mai mult că luptătorul fusese cumpărat de duşmanii săi ca să-l suprime. El însă adăogase la însăr-cinarea primită şi dorinta de a intra în stăpânirea perlelor. O dovedea aceasta atitudinea cu care-l primise Japonezul, care, înainte de orice, căutase perlele şi apoi abia îl vestise că trebue să moară din cauza unei alte răfuieli. Totuşi Bill Gazon nu se da încă pierdut, şi nici nu trebuia, dacă nu de alta, măcar pentru sora sa. Simţea însă că obo-seşte încetul cu încetul ; deci, se impunea să se grăbească.

Urmărit de luptător, alergă la fereastră. Japonezul şi întinsese mâna după Bill, când acesta ridică măsuţa şi o trânti cu toată puterea
în tidva adversarului.

Luptătorul căzu buştean pe spate.

Bill Gazon se avântă pe fereastră şi căzu moale într’un car plin cu bălegar. Nu era tocmai plăcut mirosul, dar conţinutul acestui
car îl ferise să se sdrobească de pavaj, scăpându-i oarecum vieaţa, fără ca măcar să-i pretindă vreo mulţumire.

Bill sări repede jos, încercând să se scuture de ceea ce nu aparţinea îmbrăcăminţii sale. Apoi, o luă fuga spre port. Trecând pe la oficiul poştal de acolo, intră şi întrebă de nu-i ceva pentru el. Funcţionarul îi întinse o telegramă, pe care el o deschise repede :

Pleacă imediat la Tokio, stop, întâlnim acolo stop. - Langer.

În sfârşit, o ştire bună. Acum putea părăsi Osaka, unde nu prea gustase clipe frumoase.

Luptătorul n'avea să se trezească prea curând din amorţeală, astfel că, deocamdată, nu era de temut vreo urmărire din partea lui. Poate că, pe de altă parte, i-o trece pofta să se mai ţie după el.

Cum intră în portul Tokio, căpitanul arătă lui Bill Gazon navalui Langer. Nu coborâră bine ancora şia cesta şi fu la bord.

- Bine ai venit! Ei, dragă domnule Gazon cum ţi-au mers treburile? Ai avut succes?

Bill predete stăpânului său socotelile, făcându-i un raport exact asupra celor întâmplate în decirsul călătoriei.Îi tăinui doar ultima aventură din Osaka, fiindu-i ruşine că a căzut într’o cursă aşa de grosolană.

Lange, care-l ascultase cu mult interes, îi strânse mâinile.

-Dă-mi voie să te felicit. Te-ai relevat nu numai ca un bun cumpărător, ci şi că poţi oricând ieşi din strâmtoare, aşa că se poate avea deplină încredere în dumneata.Îţi acord un răgaz, ca să te întremezi puţin şi apoi îţi trimit eu iar veşti.

Bill Gazon se bucură de laudele ce-i aduse stăpânul şi el însuşi îşi putea mărturisi că şi-a îndeplinit serviciul cu conştiinciozitate. Coborî pe uscat cu voie bună şi primu-i drum în Tokio fu la consulatul norvegian.

-Venit-a vreo ştire sau vreun semn dela sora mea, domnule consul?

-Din nefericire, încă nu, dar nu trebuie să-ţi pierzi curajul.

Bill Gazon îşi muşcă buzele. Iarăşi şi iarăşi nimic. Şi să nu-şi piardă curajul?

Ei nu, cel care-şi pierde curajul a pierdut totul! Trebuie să continue goana după sora sa Thea. Odată şi odată tot avea să-şi a-tingă ţinta.

Să se înapoieze oare acasă la mama sa, lăsând surioara în voia întâmplării? Nu, niciodată. Din moment ce a ajuns până aci , va merge mai departe. Şi apoi, de ce să nu spere puţin în noroc ?

Drept e însă că prea socotise uşoară expediţia întru găsirea Theei.